

Трамп

BONAVENTURA

Горьковская 29

Vše pro sport v osadách!

Sítě na woley
Kč 65- a 90-
Míče 85 a 90 Kč.
Kedsky 45—70 Kč.
Kopačky, tretry,
oštěpy.

Do nepohody:

Pláště gumové Kč 140
Oil Coat . . . Kč 300

Stany

od Kč 183.—.

Košile šedé a hnědé.

Gramofony a desky
s trampskými písněmi.

SPORTEX

u Vinohradského nádraží.
Stanice el. dr. 3, 19.
Ilustr. ceník zdarma.

Kamarádi nám piší . . .

Vy trampský floutku; co si to dovolujete urážet mou prababičku, která má vosí zadeček. Pomlouvát umí každý; já bych rád viděl Vaši usedlost, máte ji asi jako čmelák. Ty pohrabáče moc nenabízejte; to máte jistě železářský kšeft. Dejte si na mne vůbec pozor, abych na Vás nevzal některý ten uschlý bejkovec! Nebuďte sprostěj, nebo bych Vás mohl taky někam kopnout.

Se slzami v očích rozhořčený B. . v Mastůák.

* * *

Kamarád z inserátu.

Abych potěšil kamaráda, který si posledně ztěžoval na děvčata z inserátu, napíšu mu, co se stalo mně za podobných okolností. Chtěl jsem si jednou zatrampovat trochu dál za Prahou a protože není dobře člověku býti samotnému, hledal jsem kamaráda insertem ve „Zpravodaji“. Podotkl jsem, že hledám jen staršího zkušeného trampa. Nabídek přišel malej řasuněk. Většinou psali šestnáctiletí dobrodruzi a všichni měli namířeno do Ameriky, v touze pohovořit si s Buffalo-Billem a vykourit kalumet s velikým náčelníkem Winogou. Jedna nabídka se mně však líbila. Psal kamarád, že absolvoval cestu kolem republiky bez halfe a že je ochoten jít do světa. Dopis zakončil slovy „na silnici jsem doma!“

No, dobrá. Napsal jsem mu a sešli jsme se k poradě. „S tebou se dostanu až na Kamčatku“, myslil jsem si a za pár dní jsme opustili Prahu. Byly koruny, šlo to hezky a cesta nám vesele ubíhala, až na to, že kamarád nechtěl tábořit. Řekl jsem mu, že v hostincích spát nebude, protože to leze do krejcarů a on, aby se vyhnul spánku někde v lese, radši za mne noclehy platil, zatím co celta odpočívala na torně. Tak jsme se došouli až do Banjaluky v Bosně a tam, k malé naší radosti, byly utrženy dráčky posledního dinaru.

A teď jsem teprve poznal, jaký je můj kamarád! Hladem neviděl, ale marně jsem říkal: „Hele, tady tě žádný nezná, pojď se mnou do některého stavení, dostaneš oběd; co ti na kom záleží, dyť si tramp, ne?“ Kdepak, radši celý den žmoulal suchej chleba, který jsem mu přinesl, k tomu si přikusoval nezralé švestky a jablka.

A co teprva to táboření! Pámbu mě netrestej! Všude viděl samé medvědy, vlky a loupežníky. Po prvé jsme se utábořili a na to nezapomenou do nejdělsí smrti, co ten kluk dělal! Dokud bylo světlo, byl samá řeč, ale jakmile se setmělo, zalezl do stanu a ani nemukal. Někde v lese vykřikla sojka, on mě chytil za ruku a vyjekl: „Slyšíš jak ho dáví?“ Zasmál jsem se a balím se do deky abych usnul; už jsem spal, když najednou začal se mnou cloumat: „Stando, — Stando tady čuchá vlk!“ co budem dělat, ježišmarjá? Válež jsem se smíchy. „Co blázníš?“ dyť sou to myši! „Výhod z torny ty padanáčata a budeš mít pokoj!“ řekl jsem již mrtuč. A teď mě nech spát, ty vočuchanej!“ Obrátil jsem se od něho, abych pokračoval ve spánku, ale nepříjemná vůně pod stanem nedala mi spáti. Pátrám co je to za aroma a nakonec jsem shledal, že si kluk nalámal do kalhot . . . Zlatěj kamarád — může přijít častěji! Standa.

Kamarádi, kluci!

Byl jsem překvapen, byl jsem velmi příjemně překvapen, když jsem v prvním čísle „Trampa“ našel kus života mladých lidí v přírodě, když jsem tam našel jejich hlasy, jejich písničky. Bylo to moc milý, když jsem mohl mezi četbou vzít do ruky kytáříku a přelouskat si pár zpěvných versů.

Vážím si hoši trampských písní, v nichž je cit a láska k přírodě i ženám. Doba nese své, mizejí písně studentské, mizejí písně pi-jácké a zpíváme dnes písně trempske. Vyměnily jsme začouzenou hospodu se špinavým korbelem piva za vzdušný prostor blahodějně přírody s nevyhasínajícím sluncem a metrovou fajtku smradlavého tabáku za věrnou milenkou, vonící malou lilkou.

Nezpíváme dnes o pivě a o kantorchích, ale o řece, slunci a vonící hlíně.

Chlapci, těch písniček víc, jen pane bože houšť, jen víc a dobrých. Těším se, že v příštím čísle najdu zase novou.

Ale kamarádi, až tu píseň bude zase někdo opisovat na kámen, ať tam v notách nedělá chyby. Ať píše pořádně.

Trampský oznamovatel.

Dvě přítelkyně hledají slušné hochy s chatou pod zn. „Hospodyňky“ do adm. t. l.

Lady hezkou hledám do osiřelého srubu na Sázavě. „Erie“ do a. t. l.

Děvče na tramp, bez předsedků, hledá dobrý kamarád. Zn. „Old-Man-river“.

Kdo chce stavět! Krásné místo pro dvě až tři trampské chaty blíž Berouna má „Lecián“ a. v admin.

Koupím kanoe neb kajak v dobrém stavu. Zn. „Ihned“ do adm. t. l.

Která správná žába by se chtěla se mnou toulati. Zn. „Starý grizzly“ do adm. t. l.

Kanadky, úplně zachovalé, ihned prodám. Nabídky do adm. t. l. zn. „Levně“.

Kanoe neb kajak ihned koupím. Nabídky zn. „Proudý“ do adm. t. l.

(Inseráty se přijímají do této rubriky v adm. t. l. Slovo Kč l.—, nejméně deset slov. Za tučné výtiskové slovo poplatek dvojnásobný.)

NAŠE SLUŽBA . .

PŮJČUJEME:

STANY a i jiné jehly za poplatek Kč 10- na sobotu a neděli, Kč 30- na celý týden.

GRAMOFONY za popl Kč 10- až 25- dle jakosti stroje za 1 týden.

DESKY serie po 10ti trampských písničkách za poplatek Kč 10- tvdně.

KANOE za poplatek Kč 30- za den, sobota o pol. a neděle Kč 45-., celý týden Kč 100-.

KAJAKY skládací za poplatek Kč 20- za den a Kč 60- za celý týden.

Výhoda tato vztahuje se přirozeně pouze na naše zákazníky. Při odběru jest nutno vykázati se legitimací s fotografií a kuponem, který vydáme každému při koupi zboží od Kč 50-., To však pouze poprvé, později netřeba.

Žádejte bližší podmínky, jakož i předvedení půjčovaného zboží nezávazně a zdarma.

SPORTEX

u Vinohradského nádraží.

Stanice elektrické dráhy 3 a 19.

Něšťastný Jimmy
měl velký žal,
osud se k němu
zle zachoval,
byl k němu skoupý,
málo mu dal,
do vínku jenom
hrb jemu dal!
Hrbatý Jimmy
měl velký žal,
celé své mládí
jen proplakal,
že osud zlý se
naň neusmál,
že osud štěstí
lásky mu vzal,
že dosud nikdy
nemiloval!
Nikdo ho nikdy
nelitoval!

Měl velkou smůlu,
měl v lásce pech.
Každá mu řekla:
„Nech si svůj vzdech,
nech si svou lásku,
nech si ji, nech,
nemluv mně, Jimmy,
o radostech,
tvůj hlas zní jako
rezavý plech!
Víš přece, Jimmy,
že na zádech
roste ti houba,
zbytečný měch,
vždyť ty jsi, Jimmy,
pro posměch,
nejošklivější
jsi z trampů všech!
Copak to nevíš?
Jsi hrbáček!“

Hrbatý Jimmy
něšťastný byl,
že osud telo
mu znetvořil:
„Ach, proč jsem se, proč
jen narodil!“
Dvě noci nespál,
dvě noci pil,
třetí noc celou
pak promyslíl:
„Když už mě osud
tak označil,
abych se ženám,
ach, nelíbil,
musím mít zlato,
bych zaplatil.
Odejdu v Dawson,
bych vydobyl
zlato, bych ženu
si vysloužil!“

Hrbatý Jimmy
po čase zas
prvně se usmál,
načechral vlas,
vítězně vykřikl,
pozvednuv hlas:
„Jak vody Yukonu
uteče čas,
brzo se vrátím,
přijdu k vám zas,
nejhezčí děvče,

nejhezčí z vás,
nejhezčí ze všech,
krásu všech krás,
rozkošnou Jessie
sněhových řas,
koupím si potom
za zlata jas,
strhnu jí, strhnu
cudnosti pás!

Jak vody Yukonu
utekl čas,
Jimmy se vrátil
v osadu zas.
Nejhezčí děvče,
krásu všech krás,
rozkošnou Jessie
sněhových řas
chtěl si on koupit
za zlata jas!
Když ani Betsy,
stvořra jak čas,
nevyslyšela
Jimmyho hlas,
vykřikl smutně:
„Ach, sper to das!
Nechci již žádnu,
již žádnu z vás!“
V kaňon se vrhl
— srazil si vaz!

Duben 1929.

Dva trampové spí v děsně malém stanu. Najednou v noci jeden z nich vstane a jde ven. - Šramotem probuzený druhý povídá: „Halo, Dicku, co to děláš?“ Na to Dick: „Ale šel jsem se jenom vobrátit.“

Skauting a tramping.

(Vyjmutu z časopisu „Slovan“, čís. 5., ročník II.)
Článek Viléma Čipery, Camping.)

Po převratu, v dobách kvasu a nových myšlenek hleděla také mládež najít nové cesty, jimiž by vyabila svou energii a přirozenou touhu po romantice. Nebylo tu vzorů ani vodítka a k nám mocně pronikající skauting tak příliš zaváněl pedagogickými a školskými normami, do nichž až dosud byla mládež šněrována. Skauting byl zkrátka málo revoluční. Šířil se, měl úspěchy, ale jeho členstvo rekrutovalo se z těch nejmenších. Starší, kteří též vstoupili, brzy toho nechali; příroda a uniforma se dost dobře spolu nerýmuje.

Skauting opatřil svými letními tábory sanatorium pod širým nebem těm nejmladším a naučil je základním vědomostem táborníka; více nič. Na samostatnosti a umění svépomoci jim rozhodně nepřidal. Za přírodou, za zkušenostmi musel jít každý jako samostatný táborník — chcete-li jako tramp. Nerad, ale musím také říci, že ani v ohledu vyhýbání se politice a osobní rovnosti nebyly poměry v táborech bezvadné.

Skauting rostl, ale brzo zarazil; dorost odváděl vždy tramping, neorganisovaná třída sportovců, jež spojuje jediná idea volnosti a svobody v uslechtilém smyslu slova. Jejich počet dosahuje již desetitisíců.

Abychom se vrátili k dobám po převratu: byl zde film; americké „cowbojské“ seriály s celým tím divokým světem nespoutané svobody prvních uchvatitelů západu. Může se někdo diviti, že v touze vy-

vikouzliti si tuto volnost několik kilometrů za Prahou přijala mládež nejen jméno, ale i divoké úbory svých filmových vzorů, aby iluze volnosti byla co nejpresvědčivější? Byly to, pravda, úbory v naší civilizaci bizarní: „flákačky“, sombrero, okované opasky, košile divokých koloritů, vše to nošeno bylo demonstrativně, „na truc“, aby vyvážena byla zavilost odporu druhé strany, jež bez soudu odmítla nový sport, odpírajíc mu jakýchkoliv kladných hodnot. Časem slevily obě strany: dnešní strakaté košile nosí svorně trampové jako turisté, kanoisté, lyžaři i obyčejní výletníci, kteří dříve bez bílé košile a límečku nedali ani ránu.

Že prý trampové ničí přírodu. Prosím, viděli jste někdy trampa, aby z výletu nesl náruč květin i větví orvaných stromů, které se doma zahodí, jak se v tom vždy vyznamenali „spořádaní“ pražští výletníci? Byl zde také jednou film, který měl propagovat skauting a potírati tramping. Měl obrazy, jak si počíná v lese skaut a jak si počíná tramp. Přirozeně, že skaut rozdělával oheň ze dříví, přineseného patrně z domova, kdežto „trampové“ rvali se stromů zelené větve a házeli je s grimasami šílenců na oheň. Rád bych věděl, jakým zázrakem lze rozdělati syrovým a mokřým dřívím oheň nebo na takových zelených větvích dokonce vařit? Seriosní divák odcházal jediné s pocitem hnusu nad takovou nechuťnou slátaninou, jež se mu k uvěření předložila.

A teď k nejtravnějšímu jádru tohoto vleklého sporu. Trampové tam a tam prý, znásilnili za bílého dne dívku, tam a tam vyvádějí prý věci — Sodoma

učiněná. Chodte od jednoho takového rozhořčence ke druhému a ptejte se, aby na svou čest vám řekl, zda toto řádění viděl na vlastní oči — co vám odpoví? Nu, já ne, ale slyšel jsem to od toho a toho člověka. Jděte k tomuto — ten to také jen slyšel. Zkrátka řetěz, jehož začátku nenajdete, neboť tkví jenom ve fantasmii nějakého perverzního fantasty a fanatického prostředků nevybírajícího odpůrce trampingu. Nikdo nic sám neviděl, každý jen slyšel, ale mnohým to stačí, aby těmito žvasty mystifikovali tisk a otravovali psalý, ale jistý pochod na cestě ke smíření.

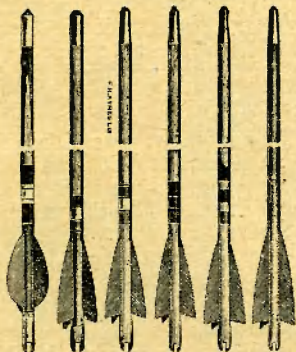
A teď se, prosím, páni moralisté, podívejte kolem sebe! Zajděte si večer v neděli do sadů. To, co uvidíte prováděti své vážené spoluobčany, kteří netrampují, co zavání na hony přecínem proti mravopěstnosti a nad čím milosrdně zamhuřujete obě oči, to vás neopravňuje k rozčilenému volání: „zakazte občanstvu přístup do sadů, protože tam provádí neplech!“ A nenáviděným trampům byste chtěli znemožnit přístup do přírody jen proto, že jste o nich nějaký výmysl jen slyšeli? S takovou dvojí morálkou to, pánové, vždy prohrájete!

Nový sport.

Pomalou, ale jistě počíná se k nám tlačit nový sport, střelba lukem. Jelikož tento nový sport vyžaduje poměrně ze všech ostatních nejmenších nákladů, zoceluje svaly téměř celého těla a bude zejména našim osadníkům vítanou novou a užitečnou zábavou, přineseme v některých příštích číslech několik článků o zacházení, ošetřování a pod. touto znovu ve slávu uvedenou starou zbraní.

Střelba lukem počala se před několika lety prováděti v Anglii, kde zejména ženy ji rozšířily jako nový národní sport po celé zemi. Odtamtud rychle pronikala do Belgie, Francie a je dnes v těchto zemích a v Německu nejoblíbenějším sportem.

Luky vyrábějí se v různých velikostech (4—8 stop) ponejvíce z dřeva jasanového, hickovy, růžového, citronového a nejlepší z tisu. Jelikož ceny originálních luků jsou i na naše poměry dosti nízké (luk od 50 Kč, šípy od 5 Kč), doufáme, že brzo nebude u nás jediné osady, kde by nebyl alespoň jeden. V příštím čísle přineseme o tomto sportu důkladnější pojednání. (Blíží informace podá ochotně firma J. Horn v Žitné ul.)

Géza Včelička:

Epigram.

*Ve „Frontě“ pan doktor Augusta
dělá rád ze sebe Augusta.
Mozek mu „moudrostí“ zarůstá,
ať si dá pozor na ústa!*

Dobrý tramp Moš se šel koupat. Jelikož ale neuměl plovat, tak se samozřejmě topil. — Kluci ho vytáhli. Otřepal se a ulehčil si rozhořčeně: „Hergot, dokud se nenaučím plavat, tak do vody nevlezu...“

Tramp jede s dvěma zelenáči, kteří neumí plavat, proudy. Najednou se kanoe převrhlo a všichni se navězli do vody. Oba zelenáči se zoufale drželi vraku, kdežto tramp plaval mocným spurtem ku břehu. Když vylezl, nejdřív se oklepal a potom zase skočil do vody, vytáhl oba trosečníky a potom ještě loď. Když se ho potom na břehu ptali, proč nejdřív plaval na břeh a potom teprve plaval zachránit tonoucí, povídá: „No jo, že jo, člověk přec musí koukat zachránit sebe — no né?“ —

:joseF trojaN

STAN U mrtvé myši.

Nemáme to štěstí, abychom jako naši předkové potkávali v polích polednice, v lesích pidimužičky, překrásné víly a staré čarodějnice. Nic nadpřirozeného se kamarádi neděje a to je škoda. Poněvadž člověk miluje změnu a překvapení. Miluje nebezpečí, z něhož se nakonec šťastně vyvázne. Miluje romantiku, bez níž žádné století a žádná doba nemohla žít.

Milujeme lesy, vodu, vzduch, slunce. Milujem rychlost, motocykly a rychlé lodě. Milujem všechno, co žije, jása a rve se o své místo na světě. Každý člověk, aby se nemusil zastřelit, musí mít nějakou naději do budoucna. Tomu se u moudrých lidí říká filosofie. Někdo se těší na revoluci, někdo ji vidí v nebi a někdo konečně věří jenom v sebe, v sílu svých prací a v chytrost té vlastní šedé hmoty pod kostmi své lebky. Nejkrásnější život by musil mít takový člověk, který by se houby staral o město, politiku a všechno to rvání mezi lidmi, sebral by svých pět švestek a někde uprostřed hlubokých lesů na břehu řeky pod široou oblohou postavil by si malou hloupou boudu a v ní s tichou ženou nebo dvěma kamarády rozhodl se v klidu prožít svůj život. Snad nebyť přísných strážců zákona, voda a lesy by ho uživily. Kdyby uměl psát, uživil by ho psací stroj. Ale stal by se z něj, myslím, ten nejklidnější člověk na světě. A máš-li klid, ubohý člověče, co ti vlastně chybí ke štěstí?

Na tu lásku k nadpřirozeným věcem, na ten problém životní filosofie a na věčnou krásu života klidných samotářů vzpomněl jsem si jedné noci, kdy jsem seděl u táboráčku jednoho kamaráda na břehu Vltavy, asi tak čtvrt hodiny za Fiedlerovkou. Byl to tichý večer. Malý plamínek ohně poskakoval mezi dvěma kameny a my seděli po skalách kolem. Taková malá tížinka mezi lesy byl náš tábor. Stíny dvou stanů odrážely se od temného lesa. A řeka pod námi narážela o kamenité dno a hučela si cosi spíš pro sebe, než pro ty vetřelce na břehu. A po celé délce břehů spatřil bys řadu malých červených světélek. Ohně jiných, známých i neznámých kamarádů, jichž neurčitá píseň chvílemi dolehla až k nám.

Naše pozornost však byla upoutána na kamaráda, který ošetřoval oheň. Neboť díváš-li se upřeně na nějakou věc po delší dobu, najednou se ti všechno změní a tvá fantasmie ti vytvoří obraz docela jiný. A tak jsme u toho ohně najednou uviděli člověka, jehož jsme vlastně neznali. Jeho kanadky

a široké manchestrové kalhoty, hnědá košile a fetiš na krku patřil nějakému muži, který skloněn nad ohněm, přihazoval pomalu větvičky a když oheň trochu vyšlehl, spokojen sábl po práci, která ležela vedle.

Byla to mrtvá myš. A ten strážce ohně ji obratně stahoval. Nepopíši vám, jak to dělal, neboť to neumím. Ale jeho ruce si počínaly jistě a rychle. A když nakonec zvedl s radostným uspokojením staženou kůži do výše, bylo jasné vidět, že to byla dobrá práce, bez poškození a bez protržení kůže. Napjal kůži na prkénko a tím se jeho práce skončila.

A pak už nám oheň dohasínal. Opustili jsme tábor a sešli k řece. Je tam na břehu takový pěkný široký kámen, na kterém se dobře sedí. A blízko břehu v proudu řeky vystupuje útes, na který doskočíš, aniž by sis namočil střevíce. Na tom se usadil náš strážce ohně. Ne, lidi, to snad ani nejde vyslovit. Snad jste to zažili sami.

Díváš se na kámen v řece a najednou temné obrysy tvého kamaráda nabudou jiné tvárnosti. Vidíš muže-šelmu, který číhá na svou kořist. Vidíš lovce, který hledá zvěř, jež by oloupil o kožišinu. Rybu, již by se nasytil. Muže, který připluje po řece a kterému se chce pomstít. Dech tvých předků stoupá z hlubin. Stíny jako temné šmouhy padají přes řeku a tobě se zdá, že patříš ještě do smečky, která tady na břehu řeky má své loviště. A večer — je doba práce. Tíse při řece se položíš a čekáš, až přijde kořist. Kdo, co? To ty nevíš, neboť nyní myslíš podvědomím. Snad ani nečiháš na kořist. Snad se jen bojíš divokých světél ve tmách. Tvůj tábor je obklopen neznámým nebezpečím. Bylo by třeba zažehnout oheň a daleko posvítit do lesa...

Na druhém břehu řeky zaznělo volání. Z města se vrátili kamarádi. Stín z kamenu na řece vyskočil, proběhl mezi námi a za několik okamžiků zaplátl za našimi zády jasný oheň. Mezi stromy se rozsvětlo a my si mohli pohlédnout jasně do očí. Kdoš běžel proti proudu odvázat člun a přivést volající. My se vrátili k ohni. A vrátili jsme se také skutečnosti. Zadrnkala kytara, tichá píseň se vznesla do temných korun stromů.

Sen, který snad nám všem proběhl hlavami, zůstal nevyloven. Ale cosi jako smutek usadilo se v mozku. Lidi, ona kultura je hezká věc a nikdo neumí víc chválit vymoženosti civilizace než my, ale tenkrát, před desíti, dvaceti tisíci lety, to musil být taky pěkný život. Jednoduchý a nesožitý. Buď jsi dal ránu, nebo jsi ji dostal. Lovil jsi s kmenem nebo si zahynul. A když jsi se zmocnil své denní kořisti, mohl sis lehnout na kůži, kterou jsi sám stáhl se zvěřete sebou zabitého, a usnul jsi temným spánkem beze snů a bez bolení hlavy.

Kdepak, mládenci, dneska! Nám už narostly nervy a těm my teď pokorně sloužíme. Nerv ti řekne: Tohle a tohle tě bolí, zůstaň pěkně doma a kurýruj se. Nerv ti zakáže se smát. Nerv ti nedovolí jíst. Zkrátka nerv ti nedovolí nic.

Narodili jsme se trochu pozdě.

Ale koneckonců — zaplat pánbůh za to, že jsme se vůbec narodili. Von i tak je život strašně krásnej!

REŽURA

— Víš, ten Joe, to je ale praktickej tramp.
 — Prooč?
 — No, von si totiž umeje hubu v teplej vodě a má drškovou polívku. M.

U osady X. stojí cedule: „Nezůstat stát!“ Pražský jeden výletník se ptá proto dobrého trampa Honzy Bergmanna, proč se tam jako nesmí stát. I vece mu Honza dobromyslně: „Protože když tu zůstanete stát, tak se nikam nedostanete!“

A: „Copak si dostal k svátku?“

B: „Na šaty!“

A: „Ševiot?“

B: „Ne, ramínko.“

Standa.

„Je ten Vocásek ale chytřej chlap!“

„? ? ?“

„Udělal na jednoho frajera boudu a hned si na ni vypůjčil do první hypoteky.“

JOE o lásce

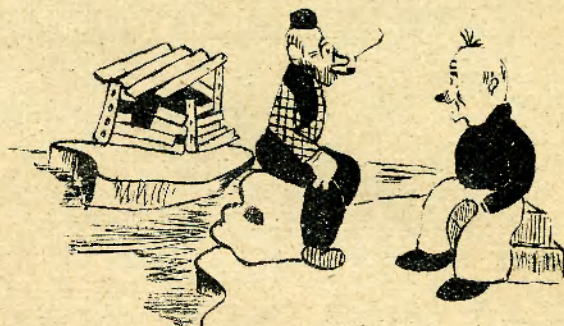
:irčan

„Nic nejní na světě blbějšího“ — prohodil starý Joe s hlubokým přesvědčením — „nad takový mladý zamilovaný blázný. Přál bych ti bejt s takovým chlápíkem na moři, proklaté! — Von ti vypadá jako pták „dodo“, vědecky blbounem nejapným zvaný, neslyší, nevidí, flinká se po palubě jako tělo bez duše, dyž má svinout kosatku, tak přehodí vratirahno a nakonec se ešte zaplete do rahnová a nemůže se z něj dostat. Taky sme měli jednou na palubě takovou pozemskou krysu — dělál nám plavčíka — zamilovanou — ježíšmarjá, když si na to zpomenu, tak se stávám vášnivej, parbleux!“

Chuchvale: tabáku, který při tom Joe mistrně vplivnul, přilepil se právě do středu začouzeného stropu, načež Joe pokračoval:

„No, abych ti to teda pověděl vod začátku. Tak sme si to teda po šestiměsíčním lavírování, při kerým sme ani jedno moře nevynechali, přicajdali do Friska, vodkud sme měli zase vyplout do Hong-Kongu. Den vodjezdu se blížil a myslíš, že sme měli plavčíka? Depak! Žádnýho sme nemohli splasit — no, vono je pravda, neměli sme zrovna nejlepší pověst — no, nebylo to ale tak nejhorší, několik takovejch úplně nevějch příhod — takovejch dětskejch žertíků . . . Jó, vo tom ti zasej povím jindy, teď abych pokračoval. — Tak jednou večer sedim takle na palubě a pokuřuju, dyž v tom se někdo valí po nábřeží o berlíčkách, hnáty křivé, pod plachetkou vosoba — — a hele, vono to nějaký kowboyský nedochůdče, vožralý jak zákon káže, huláká na celej strand. — No, zo bych ti dál vo tom vyprávěl; druhej den se probudil na širým moři s menší boulí na hlavě, kerou sme mu pro jistotu nezapoměli udělat . . . Ze začátku byl trochu vzteklej, ale pak sme ho přivedli k rozumu, no a během plavby sme se zprátelili tolik, že mě vyprávěl tendle příběh, kerým chci podepřít správnost svýho tvrzení:

Jim, tak se menoval náš novej plavčík, žil v Santa Fé úplně spokojeným životem až do svýho dvacátýho roku, kdy se do města přistěhoval starej Mellwille se svou dcerou Magií, kerá podle Jimova vyprávění musela bejt ouplně magická; anděl vedle ní musel blednout závistí — tak byla krásná! A přirozeně — no řekni, jaká by to byla povídka, kdyby se to nestalo — náš mladej janek se do ní zamiloval. Jak jí viděl, hned kroutil zamilovaně vočima a sladce vrkal; zkrátka došlo až k tomu, že jí vobčas přišel navštívit. No a jednou dyž tak seděli na verandě — vona na lenošce a von u jejích nohou — yoba dva statečně

Pepíku, nemoh bys mi skočit do boudy pro cigarety?

vzdychajíce — vona asi proto, že se k ničemu neměl — dyž v tom se přihnal, jako na zavalanou, takovej pravej tropickej liják — hotová potopa. No a tak se dej na verandě a dívej se na ty proudy vody, až vona se vozve veze: „Jime, v tomhle počasí přece nemůžete jít domů, musíte u nás přespat. Počkejte zatím tady, než vám vodestelu ve vašem pokoji.“ —

Caramba! Přál bych si ji vidět, dyž se vrátila nazpátky a viděla Jima sedět na tom samým místě, v tý samý posici — ale zmáčenýho a zablácenýho až po uši. — „Jime“, vykřikne všechna zděšená, „pro Kristovy drahý rány, co se vám stalo? Kde ste se tak zřídil? Dyk ste promočenej až na kůži!“

Diablo, — zachechtal se Joe, — přál bych si ji vidět — jedno voko bych na to vobětoval — dyž jí vodpověděl:

„To nic nejní, to sem si zatím doběh' domu pro noční košili a kartáček na zuby!“

Dlouhý Jack dělá k obědu šfouchané brambory. Je zrovna hotov a nandává z kotlíku do prvního esáلكu. V tom zařvání: „Dyk ten dobytek to rozšfouchal i se šlupkama!“ — „Vo tom vím, ty enteligente, to je ale pro tvý zdraví. Pod šlupkou sou přeci ty vitamíny.“

Pong: „Ty seš pěkněj -tramp, když si ani nohy nemeješ, to já denně před spaním si je rácky vydrhnu.“

Ping: „Šmarjájosef a já furt nevěděl, proč ten čaj ráno má takový divný aroma.“

— Venco, nemáš tu nákou klec?
— Na co?
— No na ty ve jry.

: spinius augusta

orgie čili zánik osady v údolí hadrů.

(Psáno pro čítanku do 5. třídy obecné školy, „Večerní list“ ba i „Frontu“.)

Véna seděl smuten na lavici vedle studeného krbu. Neměl dnes žádného smyslu pro správu již proděravělé střechy. Vzpomínal na krásné časy let minulých, kdy mohl vysedat za dubovým stolem útulné Vaňkovy hospůdky do hodin nejpozdějších, potom za svitu bílého měsíce za hlaholu různých písní navraceti se pod úpatí velebných Brdů do své útulné „housiany“, která mlčky bez ohledu na jeho poněkud vrávoravý krok jej přijala do svého vyhrátého lůna.

Potom zaběhnul myšlénkami až do poschodí, kde v kanceláři administrace jednoho dávno proklínaného časopisu, obdržel obálku se značkou: „Naše chýše nad peřejí“.

Tenkrát jej omámila třenou hábovkou, kterou rozkrájela a dubovými snítkami ozdobila. Zanesla jen na okamžik krásu do jeho chaty. Vydrhla čistě podlahu, umyla několikaletou špínu z hrnků a hrnečků, rozbila omylem půllitrovou sklenici, natáhla bílé etaminové záclonky, seškrábala se stěny nahatou Dolores del Rio, na stůl položila v hovčzině svázanou knížku nejnovějších veršů Vojtěcha Roznera. Odnesla k ševci rozbité kanadky, zpravila rozbité kalhoty, vymyla a vyklepala na nádraží ukradené plivátko a rohožku. Nad dveře pověsila skleněnou tabulku: „Dej Bůh štěstí tomu domu.“ Potom flaconem s kolínskou vykropila smradlavé koufy. Zabarvila nad palandou nápis:

„Až ztratím pohlaví, dám si ránu do hlavy.“
K. Konrád.

Potom jim šerif Váblo poželhal na slavnostním potlachu. — Tato krása byla jen přeludem. — —

Když Véna poznal, že krásy světa jsou pomíjející, hodlal se přidržeti starého způsobu života. Jednou se vrátil z partie rychlíka, bylo po půlnoci. Ona spustila rámus, Véna, chtěje dokázatí svoji nadvládu, sestřelil kukačku s hodin. Nebylo to nic platné.

Po druhé, když z El-Tora vyhodili do sychravé noci „Kostelníka“ proto, že znečišťoval místnost, nabídl mu pohostinství ve své boudě. Tehdy je dovnitř vůbec nepustila a on si omylem lehl do potoka, přikryv se „Kostelníkem“.

Neštěstí bylo dovršeno o jeho jmeninách. Kamarád z Eldoráda zaslal mu osadní poštou láhev rumu darem, kterou ona rozbila o vlajkový stožár.

Nakonec si vzpomněl na moment, kdy mu Irčan na plošině do ucha zašepta: „Dnes je pánský večer u Kaňky!“ — Večer vstal prudce, posvítil na hodiny, a ani na ni nepohlédnuv přikročil k polici, kde byly jeho sváteční kanadky. Obouval se v zimničném zchvatu.

„Kam jdeš?“ — zaptala se ho.

Jak byl prve odhodlán k nehoršímu, tak memohl nyní ani odpověděti. Po několika vteřinách mlčení pravil: „Jdu s Irčanem pro fuklajсны a thérpapír.“

„S tím kořalkou? Ten váš kamarácoft musí přestat.“

„Však jdu s ním naposled“, — pravil, ani netuše, že říká krutou pravdu

Potom ji požádal o padesátku, kterou mu odebrala, vzal si popruh, políbil ji strojeně. Na odchodu řekl: „Přijdu k večeri, ten „Brunerák“ nerozbaluj, rozbálím jej sám.“

Radostí přeskakoval vejvraty. Shromáždění trampové jej uvítali radostným „ahoj!“ Pánský večer byl zahájen Stavinohou, který již opilý vypravoval nestydaté anekdoty, kterým se všichni pustě řehtali na celé kolo. Potom červený Pocek zatancoval tyrolské tance. Velký Tak zaplatil padesát piv. Potom následovaly ostatní čísla programu.

Novák zpíval chanson: „U potůčku zarmoucený sedím“. Hudba zahrála: „Co mě dáte, až já umřu.“ Pak Irčan pronesl přednášku o embryologii. Karpeles odůvodnil svůj diskusní článek v R. Pr. a vysvětlil původ a vznik svého křestního jména Fried. Šerif Váblo zpíval procítěně: „Mládenci, kteří jste jako já“. Kronos si hrál s Aronem na sivou holuběnku a rozbil si hlavu. Opilý Tvrdíček tvrdil, že písmo svaté v partii o Onanovi jak vyléval svůj plod na zemi, psal nejménovaný redaktor „Večerního listu“. — Orgie vyvrcholily.

Kostelník, ozdobený kol pasu věncem z dubového listí, tvrdil, že je bakchantkou, usnul pak na dvoře na hromadě hnoje. Krejčí chtěl znásilnit kytaru, Zapadlo se vydával za štáb. kap. Hamšíka. To vše těžce doléhalo na Věnovu těžkou hlavu. Dal se do pití, pil až se opil.

Když orgie vyvrcholily, otevřely se dveře. Vešla ona. — Jako do jámy lvové, jako do peleše lotrovské, v pravici třímala ostře nabitý revolver.

„Vy psi!“ — zasípěla. Její ňadra se pohnula neznámou mocí a citem.

„Vy pacholci!“ — Její slova nebyla již slyšeti. Vpálila dvě kule do hlavy zdrzeného Vény a ostatní rozsešla kolem sebe jako krupobití. Potom poslední si prohnala hlavou.

Vše rázem vystřízlivělo. Jen otrlý Kostelník přišel, probuzen ranami, v domněni že se otevírají nové láhve. — Tak smutně skončila láska Vény Kučery.

Zbylí trampové prokleli svůj pustý a neřestný život. Na druhý den vyhodili osadu do povětří dynamitem.

Na Olšanských hřbitóvech řada rovů ozdobená každý dušičkový den bílými hyacintami, uzavřela poslední list této tragedie.

Všichni zbylí slíbili při památce mrtvých druhů, že již nebudou více trampovatí a pítí že se budou vystříhati.

Osadníci na kamarády
pod stolem ležící
neplivujte!

American
Sporting Store

VŠE pro

tramping
kanoistiku
sport

J. Horn, Praha II.,
Žitná ul. č. 8. Palác YWCA

Sensační řádění duchů pod Medníkem!

Vyvolaný duch Bufallo-Bilův rozbil dva hrnky kafe, židli a dvě vejce ve skle.

Osada pod Medníkem byla v těchto dnech svědkem hrozných událostí, vyskytnuvších se bezprostředně po neohlášené seanci, kterou provedlo několik nezodpovědných trampských živilů. K případu se ještě vrátíme; vyslechněme však našeho reportéra, který byl na místě již tři dny před tímto neštěstím, což svědčí o naší žurnalistické pohotovosti. Pane ministře zahraničí, žalujte!

10. t. m. odhodlali se tři boxeři z osady pod Medníkem po sporé večeri a lícitovaném mariáši, citovat duchy. Velkou většinou byli vykázáni při oné produkci před chatu, kde

přes veškeré varování

všech silnějších mužů v osadě, pokračovali v citování. Usedli blíže plotu se svým stolečkem. Po malé chvíli

ozvalo se ve stolečku,

který měl zprostředkovat rozmluvu se záhrobím, **nesmělé vrzání.**

Toto se čím dále, tím více stávalo silnějším. Stoleček sebou házel se strany na stranu, až se konečně

objevila hrozná skutečnost!

Stoleček sebou mlátil proto, jelikož měl pouze tři nohy! Byl proto vyměněn za židličku, která jediná v osadě měla čtyři nohy a v citování se pokračovalo. Chvilku bylo opět ticho, až se konečně židlička uvedla opět do transu. Konečně po pěti minutách ozvala se vedle stolečku

táhlá rána.

— Kdo to udělal? — ozvalo se z vyděšené tváře jednoho účastníka. Ticho. Ticho. Dvě ticha. — Náhle židlička zavržala a nocí ozval se

příšerný hlas.

— Haló — haló — Radiojournal Praha — kdo tam? Všichni účastníci ztrnuli

v bezmezném zděšení.

Konečně odhodlal se nejsilnější účastník k otázce: — Tady osada pod Medníkem. Duchu, ejchuchu, kdo jsi?

— Jsem duch spisovatele Jablonského! — ozvalo se ze záhrobí.

— Tak buď tak dobrej a zavolej nám Bufallo-Billa! — již kurážněji žádal nejsilnější účastník.

— Varuji vás, neblbněte, — hrozivým hlasem odpověděl duch, — Bufallo-Bill je daleko a já tam netrefím.

— Zavolej nám Bufallo-Billa!
Duch spisovatele Jablonského se dal do pláče:
— Dobrá, zavolám ho, pacholci, ale pamatujte si, že si tohle budete pamatovat!
Táhlá rána, zápach a duch zmizel.

A nyní to začlo!

Židlička počala vyskakovat pět metrů vysoko, takže ji všichni účastníci seance nemohli udržet. Hromový hlas ozýval se od lesa. Všechno trnulo, jako výše již uvedeno, v bezmezném hrůze. Rev se stupňoval každým okamžikem. Na naše hlavy pak

začaly padat těžké kameny a polena

z nedaleko složeného metru dříví. Vše se dalo na zběsilý útěk do chaty. Dveře však byly zavřeny. A polena dopadala dále.

— Odprosme ducha, — pronesl někdo mezi cvakajícímí zuby.

Nejsilnější účastník se první vzhopil:

— Prosíme tě, duchu, vodposť nám to, my už to vícekrát neuděláme.

Prosbas působila. Hlas se pomalu mírnil až zjhl v docela něžný tenor:

— Tak si to, holoto, pamatujte, esli vás eště jednou na tý louce natrapíruju, tak se můžete na co těšit!

Za chvíli pak byl úplný klid. —

Na důkaz pravdivosti této zprávy uveřejňujeme fotografii, kterou pořídil v nejkritičtější chvíli náš pohotový zpravodaj.

— eště kousek do prava —
eště — teď malounko do leva
— jó — eště ždibánek dopředu
— jó — tak to bude dobře —
teď v tom stojíš voběma nohama.

modré
dálky

gezA včelička

*Já vím, vy dálky prokleté,
a vy to také víte.
Nasypete mi v oči zlatý prach
a srdce vyloupíte.
Nemohu si však pomoci.
Zavolám na vás daleko do noci,
uteku k vám a až vás shlédnu celé,
až ucítím vaše ostré a palčivé štipy
na svém těle,
pak teprve v písčných dynách
uprostřed zhavé pouště
na pozdrav pokynu v pokorném
díku
poslednímu datlovníku.*

*Někde na naváté výspě
rozbijí svůj pruhovaný stan
a naposled prohlédnu stopy
dávno odešlých karavan.*

*Vy dálky štědré,
vy dálky lakočné,
srdce mé bude tu samotné.*

*Vášnivě budu milovat
Arabky ňadra i tváře,
a pak, samotný na světě,
samotný na Sahaře
skloním k zemi hlavu
a políbím svůj stín
jako mlčenlivý fatalista-beduin,
čelísti své sevrú odhodlaným
stiskem
a nechám se pohřbít
Samumu vražedným pískem.*

Z trampské kuchyně.

Ping: „Víš-li, Pongu, že ten dnešní zajíc má úplně jinou chuť, než ten včerejší?“

Pong: „Dyť já to furt říkám, že mezi psem a kočkou je velkej rozdíl.“

Při potlachu se pojednou zvedne tramp Jack a jde ven. Za chvíli se vrátí a má boty celé postříkané. To vidí tramp Sybilí oko a rce: „Ahoj, že by venku pršelo?“ Na to vece Jack: „Čoeče neprší, ale je tam hroznej vítr.“

Starší šatství

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.
Ceníky vetešnického zboží zdarma

Má dostat nafačkováno - nebo první cenu?

Do písničkové soutěže došel objemný dopis, v němž na třech stránkách se pachatel omlouvá, že přiložená písnička je sice první jeho pokus, dle úsudku jiných prý je však ohromně náladová a dá se zpívatí nejlépe za tichých nocí, kdy jen měsíc atd. Ostatně, kamarádi a děvčata, suďte sami:

Tramp.

(Večerní píseň, zpívá se na melodii „Salome“.)

Tramp — ta rá,
tramp — ta ra ra rá rá rá,
tramp — ta rá,
tramp — ta ra ra rá rá rá,
tramp — ta rá,
tramp — ta ra ra ra,
rá rá rá. —

Jak vám je? — — — Mně taky!

„Víš-li, Time, kde je bejkova moudrost?“
„Vím, Jime.“
„No, kde?“
„No, tam.“
„No řekni kde.“
„Ty indiane, dyť by to skonfiskovali.“
„No a kdyby to skonfiskovali?“
„Tak je z něho vůl.“

Gusta.

„Čoeče, ten Frank je ale líný prase. Von ti už ani v boudě nehraje marváš, aby nemusel nic nést!“

10 LET

pracujeme již v campingu
a skautingu.

Přesvědčte se, že u nás
koupíte potřeby levné a
dobré jakosti.

Speciální výroba stanů.
Za nepromokavost ručíme.

**SPORTOVNÍ DŮM
SKAUTING
PRAHA II.,
VODIČKOVA ULICE 6.
PALÁC SKAUT.**

Až uhasne táborák

a parta Vašich kamarádů rozprchne se do světa — zbudou Vám vždy Vaše snímky — živé obrazy Vašich campingů a dobrodružství.

FOTO **APARÁTY** **POTŘEBY**

ČERMAK
PŮP

MYSLÍKOVA 25. TEL. 45164

Fotografujte!

Váš aparát je pro Vás připraven.

Dáme Vám na něj stálou záruku a právo bezplatné opravy zdarma.

Vyvoláváme a kopírujeme již i za 5 hodin.

Navštivte nás!

Dr. Soukup spí a proto je v Bručanově chatě zápach. Vejdu do vnitř, vzbudím ho a povídám: „Dre, Vy tu máte ale smrad“
„Jak to může smrdět, dyť je to většinou čerstvý.“

Pan Kaňka měl s trampy velkou potíž. V jeho tiché hospůdce řvali sobotu co sobotu: „Tam v dáli za horama...“ Jeho tichá a snášenlivá duše těžce nesla toto příkoří, i šel k poustevníkovi o radu. A poustevník poradil. — Pan Kaňka příští sobotu pravil k šerifovi: — Ta píseň se mi hrozně líbí. Budete-li ji zpívat každou sobotu tak pilně jako dosud, dám každému pivo.

Šerif návrh přijal jménem osady, která úmluvu tu uvítala s jásotem.

Prvou sobotu dvě piva, druhou sobotu dvě piva, třetí sobotu nic, čtvrtou také nic.

Dalí hlavy dohromady a řekli: Nakašlem mu, zpívat zadarmo!

Dnes je to nejtíší osada Brdů.

St.

Máte malé botky? Tlačí vás? — Tak si do nich dejte „Express“. V tom se rozšlápne všechno!

„Karle, máš mě rád?“

„Mám, holka, mám, ale esli tě má pámbu račí, ať si tě veme!“
Burry.

Astrachán sedí s trampem ve vlaku. A jedou. Na jednu projeví astrachán neobvyklý zájem:

— Kam račte, příteli?

— Na Librajdu, zní odpověď.

— Já zase jezdím na Libřici — — —

Máte-li nějaké zboží pro trampy, kanoisty a sportovce vůbec, musíte jim to oznámiti!

Co nás zajímá

LISTARNA REDAKCE.

V OKLAHOMĚ oslavili hoši důstojně návrat jara různými hříčkami a žerty v pravdě kanadskými. V náladě více méně povznesené přivázán byl kamarád Zapadlo na židlo a oholen mu knír na nějž byl velmi hrdý. Následování hodno. Nutno ještě dodat, že po činu plakal jako malé děcko.

KRALÍČÍ ÚDOLÍ se na nás hrozně rozhořčilo proto, že jsme jim postavili před oči správnou diagnosu a nazvali je sentimentálními lyriky; poslali nám proto opravu podle Bati a § 19. tisk. z., kterou uveřejňujeme: „Není pravda, že hoši v „Kralíčím údolí“ mají náladu zřejmě sentimentální, ale je pravdou, že náladu zřejmě sentimentální nemají. Není pravdou, že se dívají pannám snivě do očí, tím méně, že zpívají ohavný popěvek: „Jaro je tady“. — Starý Králík Zapadlo se při tom rozčlil tak, že přišel o všechny své vousy pod nosem, kterých, dobře počítáno, měl již sedmapadesát.

Bok - Aljaška, sekretář Pelikán - Gold - river, zapisovatel Beránek - Nebraska. Hřiště ochotně zapůjčil pan předseda Senohrabského S. K., za kteroužto ochotu mu pohárový výbor vzdává srdečný dík. Hrál se v minulém roce pět neděl, až velké spousty sněhu zmařily další zápasy. Zatím v soutěži, ve které bude nyní pokračováno, vede osada Uragon a je všeobecně tipována, jako vítěz. Pohár je již zakoupen a vyryto naň bude: „Trampský fotbalový putovní pohár.“ Pelikán.

A CO OSTATNÍ OSADY? Necháte se zahanbit? Doufám že nikoliv a že příště budu moci otišknouti další zprávy o podobných „orgiích“.

ROZKOŠNOU CHATU (strýce Toma) podařilo se postavití neznámému šprýmaři na Meliška, potažmo na nakladatelství Gollwellových písniček. Pointa této chatrče spočívá v tom, že slíbil dodatí nakladatelsví dvacet písniček — „foršus“ vy-

Krucifix kluci pište po jedny straně papíru — jinak budu hrozný. Dyť mi to sazeč nevysadí a já to nemám čas přepisovat. Kdo poslal příspěvky psané na všech stranách papíru, nechť si je přijde najít do koše. Tak, teď sem vám vynadal na jednu a zase to vezmu po pořádku: Tonda: dobrý, ale musím to trochu opravit. Amor: Nezlob se, ale tohle né. Vlad. Hl-pý: to víš, že něco vyhraješ. Wiliam: Budu to asi muset přešupačit. Písnička slabá jak závorový pivo. Mánina J-sová: Promiňte tedy mockrát, jo? Koliňák: Až přijedeš do Prahy, přijď si konečně pro papír. Dyť to je hrozný. Gusta: To by nám vybilili (tu básničku — fóry použiji). Oldřich V-dský: jen nebud tak nesmělej. Kocum: — a přece tě mám radši dyž pišeš, než dyž maluješ. Nezlob se... Burry: Piš dál. J. W-gner: Snad to použiji. Pošli zase něco. Harry V-

RESISTAN je kaučukový tmel, jímž bezvadně opravíte Vaši lod.

Z OSADY „UTAH“ se nám oznamuje, „že jejich svitek“ Tonda Káčů stal se členem čl. branné moci, což oslavovala nejvíce jejich námořnická úderná rota s kap. Bočanem a stewardy Červasem a Julkem v čele. Kanadské žertíky námořnické trojky přineseme v příštím čísle.

T. C. WESTEND oznamuje, že velikonoční zábava se skvěle vydařila (včetně kanadských žertíků jimž padl za obět: jeden zánovní stůl, lavice, dvě lampy a několik slenic, jichž bylo použito k výrobě skelného prášku).

VEŠKERÉ POZVANKY pro redakční letací komisi“ na potlachy se s díky přijímají.

GOLLWELLOVO NAKLAD. vydalo právě dvě nové trampské písničky: Táhnou přelétaví ptáci a Píseň Vltavy.

KLUB „THE GOLD RIVER“ provedl chválihodný čin zakoupením poháru pro fotbalový turnaj trampských osad v Senohrabech. Ustanoven byl pohárový výbor: předseda

brán předem. Nadmi svou hruď, ó Karle, již i podfuky dějí se jménem tvým!

Z DOBRĚ INFORMOVANÝCH MÍST se dovídáme, že kdysi populární a svým zevnějškem každému nápadný zlatokop Dr. Soukup, dobře zpeněžil své podíly na „Silver River“ a odebral se svým kapitálem do města, kde jej brzy „ztratil“. Skoro neuvěřitelně zní zpráva, že se teď živí jako profesionální tanečník v kavárně „Skaut“. Čest jeho památce.

DO REDAKCE vřítíl se nedávno večer jakýsi, zřejmě rozvášněný muž, který hlasem tuřím přednesl svoji žádost o audienci u Ančika. Otázán byv po příčině návštěvy odvětil lakonicky a věcně řka: „Du mu dát přes držku!“ Nevím, nevím, kamaráde Ančiku budeš-li sto splnit svoje hrozby a splnit násilí jez si buješ v sedmém čísle Trnu!

ček: Hrozně dlouhý. Nemáš něco kratšího. A potom — viz první větu v listárně. Jack Manin: Děkuji ti, mě bys ale mohl bejt dlužen nej-vejš odpověď, ale prachy — kdepak. Lecián: na ten potlach se těším, na facky už méně. Bl-žek, Břevnov: Pošli něco trampského, tohle se nehodí. —rek: Jen piš furt, já už to nějak přečtu. Něco od vás, z Mo ravy mi napiš, ale prosím tě, buď stručnější. Jinak tě libám. Švorcák: Přečti si desetkrát první větu v dnešní listárně, a až ji budeš umět nazpaměť, tak zase piš. Dlouhej Bill: Kápnuls mně do noty, ale holt — zabaveno! Muki: Poslouchej, tomu Merci v Pr. Tagblattu nerozumím. Vysvětli mi to. Jindř. Frh-ma-cil: Dobrý. Těším se na další. Ryba: Tohle bych zatím vyhodil — ale další můžeš poslat. Boby: Dobrý, všechno však bohužel nemohu uveřejnit. Piš dále. Kluci pište jen ve-sele dále, třebaže se TRAMP stává mnohým TRNEM v oku.

NEJLEVNĚJŠÍ A NEJLEPŠÍ ŠTOČKY VOJTĚCH HRDINA
Smíchov, ulice ke Koulce č. 6.
Telefon 455-76.

dodá grafický reprodukční závod

p í s n i ě k y

Pochod trampů

Jaroš-Sedlmajer.

Vesele

1 Když se ve sna vzbu- dí ze sna a slun- ce jde
 2 Ča- sně z rá- na po- dí- va- ná bý- vá ve- se-
 3. Ky- tar to- ny slad- ce zvo- ní vtram- pů tá- bo-

1. výš,
 2. lá,
 3. ru.

Kaž- dá ce- sta že- ne z mě- sta tram- pa
 ře- ka sý- dí buj- né mlá- dí, svi- tíc
 o- hně kouř pak až do o- blak stou- pá

1. vle- sní řiš.
 2. do bě- la.
 3. na- ho- ru.

Mo- ka- si- ny na- vle- kne si,
 Smích a já- sot o- zý- vá se
 a když slun- ce za- čne- lé- zti

1. ši- rák na stra- nu,
 2. vo- dou do po- lí,
 3. ve- čer k za- pa- du,

ce- lý den pak štěst- ně,
 ře- ka ply- ne, u- smí-
 ra- dost na- pl- ní a

1. kde- si ztrá- ví ve sta- nu.
 2. vá se, vln- ky hla- ho- lí.
 3. ště- stí ce- lou o- sa- du.

1. 2. 3. Les ndm zpí- vá

nad hla- vou, když tá- hne- me dá- la- vou, ře- ka

šu- mí svo- je du- my a tramp za- krát- ko

vi- dí kvě- stí svo- je ště- stí, on a je- ho děvčát- ko. D.S.